

Association BURESTOP 55 a ostatní v. Francie (stížnosti č. 56176/18, 56189/18, 56232/18, 56236/18, 56241/18, 56247/18)

Datum rozhodnutí: 1. července 2021

Závěr: *Závěr vnitrostátních soudů, podle nichž nebyla stěžovatelka MIRABEL-LNE Association aktivně legitimována k podání žaloby, představoval nepřiměřené omezení jejího práva na přístup k soudu.*

Obsah: Stížnost se týká environmentálních nevládních organizací, které protestovaly proti plánům na vytvoření podzemního úložiště radioaktivního odpadu ve Francii. Tyto organizace podaly žaloby proti Národní agentuře pro nakládání s radioaktivním odpadem (ANDRA) a žádaly o kompenzaci za škodu způsobenou porušením povinnosti poskytnout povinně zveřejňované informace dle vnitrostátních právních předpisů. Jejich žaloby byly zamítnuty. Žaloba podaná stěžovatelkou MIRABEL-LNE Association byla zamítnuta pro nedostatek aktivní legitimace, ostatní z důvodů věcného posouzení. Soud rozhodl jednomyslně, že byl porušen čl. 6 odst. 1 Úmluvy ve vztahu k stěžovatelce MIRABEL-LNE Association a že nedošlo k porušení čl. 10 Úmluvy ve vztahu k ostatním stěžovatelkám.

Poznámka: Soud upozornil, že stěžovatelka MIRABEL-LNE Association, jejíž žaloba byla vnitrostátními soudy odmítnuta jako nepřijatelná pro nedostatek aktivní legitimace, byla úředně schválena v souladu s příslušnými ustanoveními zákona na ochranu přírody a toto schválení ji opravňovalo k podání žaloby. Ačkoliv příslušný vnitrostátní soud uvedl, že dle statutu stěžovatelky nebyla jejím výslovným cílem ochrana před environmentálními a zdravotními riziky spojenými s radioaktivním průmyslem ani poskytování informací veřejnosti o nebezpečích spojených s ukládáním radioaktivního odpadu, soud upozornil, že cíle stěžovatelky byly v jejím statutu formulovány v obecnější rovině ochrany životního prostředí. Jelikož ochrana proti radioaktivním rizikům představuje nepochybně součást ochrany životního prostředí, soud uvedl, že závěry vnitrostátních soudů byly v tomto ohledu zjevně nelogické.

Související judikatura: rozhodnutí o přijatelnosti stížnosti ze dne 28. 3. 2006, *Collectif*

national d'information and d'opposition à l'usine Melox – Collectif Stop Melox and Mox v. Francie, č. 75218/01, rozsudek ze dne 30. 10. 2018, *Kurşun v. Turecko*, č. 22677/10, rozsudek ze dne 24. 2. 2009, *L'Erablière A.S.B.L. v. Belgie*, č. 49230/07, ECHR 2009 (výňatky), rozsudek Velkého senátu ze dne 8. 11. 2016, *Magyar Helsinki Bizottság v. Maďarsko*, č. 18030/11, rozsudek ze dne 21. 2. 2008, *Ravon a ostatní v. Francie*, č. 18497/03, Rozsudek Velkého senátu ze dne 5. 4. 2018, *Zubac v. Chorvatsko*, č. 40160/12

Relevantní ustanovení: Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na spravedlivý proces)

Rozsudek Velkého senátu ve věci M. A. v. Dánsko (stížnost č. 6697/18)

Datum rozhodnutí: 9. 7. 2021

Závěr: *Povinná čekací doba na sloučení rodiny cizince v režimu dočasné ochrany byla příliš dlouhá a nepřiměřeně zasáhla do práva stěžovatele na ochranu rodinného života.*

Obsah: Stěžovatel uprchl v lednu 2015 ze Sýrie a v dubnu téhož roku požádal v Dánsku o azyl. Jeho manželka zůstala v Sýrii. Stěžovatel byl udělen status dočasné ochrany na dobu jednoho roku a následně byl každoročně prodlužován. Stěžovatelova žádost o udělení statusu ochrany byla zamítnuta s odůvodněním, že nesplňuje podmínky pro jeho udělení, protože nebyl vystaven zvláštnímu osobnímu pronásledování po dobu svého pobytu v Damašku. V listopadu 2015 stěžovatel požádal o udělení povolení k pobytu pro svou ženu za účelem sloučení rodiny. Také tato žádost byla zamítnuta, s odůvodněním, že stěžovatel nesplňuje podmínku povolení k pobytu po dobu předchozích tří let. Stěžovatel napadl toto rozhodnutí u soudu a namítal konkrétně jeho diskriminační charakter, s tím, že je znevýhodněn oproti osobám, které mají udělen status ochrany. Soudy ale jeho žalobu zamítly s tím, že podmínka tří let pobytu v Dánsku pro sloučení rodiny spadá do rozsahu volného uvážení státu, a není tedy v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Příslušný senát soudu se vzdal své pravomoci ve prospěch Velkého senátu a ten většinou osmi hlasů k jednomu rozhodl, že byl porušen čl. 8 Úmluvy. K rozsudku připojila nesouhlasné stanovisko soudkyně Mourou-Vikström.

Poznámka: Velký senát nijak nezpochybnil vnitrostátní úpravu z toho pohledu, že omezuje právo na sloučení rodiny osob s dočasným pobytovým statutem. Poukázal ale na to, že doba tří let je velmi dlouhá a může způsobit narušení rodinného života. Vnitrostátní právní úprava současně neumožňuje uvážení konkrétních okolností v jednotlivých případech, což znamená, že čekací doba byla pro stěžovatele povinná. S ohledem na délku stěžovatelova manželství a skutečnost, že manželé nemohli společně žít v Sýrii, dospěl Velký senát k závěru, že vnitrostátní orgány při posuzování stěžovatelovy žádosti o sloučení rodiny opomněly spravedlivě vyvážit stěžovatelovy individuální potřeby proti ekonomickému zájmu členského státu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 28. 5. 1985, *Abdulaziz, Cabales a Balkandali v. Spojené království*, č. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Series A 94, rozsudek ze dne 28. 11. 1996, *Ahmut v. Nizozemí*, č. 21702/93, rozsudek ze dne 14. 2. 2012, *Antwi a ostatní v. Norsko*, č. 26940/10, rozsudek ze dne 30. 11. 1999, *Baghli v. Francie*, č. 34374/97, ECHR 1999 VIII, rozsudek ze dne 30. 7. 2013, *Berisha v. Švýcarsko*, č. 948/12, rozsudek ze dne 21. 6. 1988, *Berrehab v. Nizozemí*, č. 10730/84, rozsudek Velkého senátu ze dne 24. 5. 2016, *Biao v. Dánsko*, č. 38590/10

Relevantní ustanovení: Čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na respektování soukromého a rodinného života)

Todorov a ostatní v. Bulharsko (stížnosti č. 50705/11, 11340/12, 26221/12, 44845/15, 17238/16, 63214/16)

Datum rozhodnutí: 13. července 2021

Závěr: *Problematická vnitrostátní právní úprava zakládající znevýhodnění stěžovatelů přenesla procesní odpovědnost za unesení důkazního břemene na stranu státních orgánů.*

Obsah: Stěžovateli je 14 bulharských občanů z různých míst Bulharska, jejichž majetek byl zabrán státními orgány jako výnos trestné činnosti. Alespoň jeden ze stěžovatelů v každé z podaných stížností byl vnitrostátními soudy mezi lety 2000–2012 uznán vinným trestným činem – mezi jiným šlo o trestné činy zbavení svobody, pokus vydírání, loupež, držení omamných látek nebo daňové úniky. Státní orgány zabraly majetek stěžovatelů podle vnitrostátního trestního řádu

z roku 2005, podle něžž byli stěžovatelé prověřováni komisí, která kromě jiného šetřila jejich příjmy a výdaje v rozhodném období. Komise poté konstatovala, že výdaje stěžovatelů v rozhodném období výrazně převýšily jejich legální příjmy. Následně, na základě žádosti této komise, byly různé movité a nemovité věci stěžovatelů – nemovitosti, automobily, podniky nebo hotovost – soudem zabrány jako výnosy z trestné činnosti. Vnitrostátní soudy uvedly, že lze důvodně předpokládat, že prostředky k pořízení těchto věcí byly získány trestným činem. Soud rozhodl jednomyslně o porušení čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě, pokud jde o čtyři stížnosti, a ve vztahu k ostatním třem vyslovil závěr, že k porušení Úmluvy nedošlo.

Poznámka: Soud konstatoval, že k zabránění majetku všem stěžovatelům došlo na zákonném základě. S ohledem na velký věcný rozsah, pokud jde o trestné činy, na něž se vnitrostátní právní úprava vztahuje, a značný časový rozsah, v němž umožnila zahajování příslušných řízení, tato právní úprava založila významné překážky pro stěžovatele, pokud jde o hájení jejich zájmů. V této situaci bylo třeba, aby znevýhodnění stěžovatelů byla vyvážena povinností vnitrostátních orgánů zjistit vztah mezi trestnou činností a zabraným majetkem. Soud uvedl, že ve třech případech vnitrostátní soudy posoudily věc ze všech relevantních aspektů, vypořádaly se s argumentací stěžovatelů a své závěry přesvědčivě odůvodnily. Naopak v případech, v nichž soud konstatoval porušení Úmluvy, vnitrostátní soudy nezkoumaly souvislost mezi trestnou činností a zabranými věcmi stěžovatelů ani se nezabývaly otázkou vztahu mezi hodnotou majetku a příjmy a výdaji stěžovatelů v rozhodném období.

Související judikatura: rozsudek ze dne 17. 9. 2015, *Andonoski v. Bývalá jugoslávská republika Makedonie*, č. 16225/08, rozsudek ze dne 22. 4. 2004, *Angelov v. Bulharsko*, č. 44076/98, rozsudek ze dne 17. 1. 2017, *B.K.M. Lojistik Tasimacilik Ticaret Limited Sirketi v. Slovinsko*, č. 42079/12, rozsudek ze dne 8. 11. 2019, *Balsamo v. San Marino*, č. 20319/17 a 21414/17, rozsudek Velkého senátu ze dne 23. 11. 2000, *Former King of Greece a ostatní v. Řecko*, č. 25701/94

Relevantní ustanovení: Čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o lidských právech a základních svobodách (ochrana vlastnictví)

Reczkowicz v. Polsko (stížnost č. 43447/19)

Datum rozhodnutí: 22. 7. 2021

Závěr: *Disciplinární senát polského Nejvyššího soudu není „soudem zřízeným zákonem“ ve smyslu Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.*

Obsah: Stížnost podala advokátka, které bylo na tři roky odňato oprávnění k výkonu povolání advokáta z rozhodnutí disciplinární komise po několika incidentech při zastupování klientů. Její stížnost byla pravomocně zamítnuta v roce 2019 Disciplinárním senátem polského Nejvyššího soudu. Stěžovatelka namítala, že tento senát není zákonným soudem ustanoveným na základě zákona. Zejména uváděla, že soudci tohoto senátu jako jednoho z dvou nově ustanovených senátů Nejvyššího soudu jsou jmenováni polským prezidentem na návrh Národní soudní rady, ústavního orgánu v Polsku, jehož úkolem je zajistit nezávislost soudů a soudců a který je kontroverzní od doby přijetí nové legislativy, která kromě jiného stanoví, že členové tohoto orgánu již nejsou voleni soudci, ale polským Sejmem. Věc je jednou z 38 stížností proti Polsku podaných v letech 2018–2021, které se týkají různých aspektů reorganizace soudní soustavy, zahájené v roce 2017. Soud rozhodl jednomyslně o porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Poznámka: Soud zdůraznil, že není jeho úkolem posuzovat reorganizaci polského soudnictví jako celek, ale posoudit, zda a jak tato změna zasáhla do stěžovatelčích práv podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Konstatoval, že proces jmenování nových soudců v Polsku je nepřípadně ovlivněn exekutivní a zákonodárnou mocí. To zakládá zásadní vadu, která nepříznivě ovlivnila proces jmenování a zpochybnila legitimitu disciplinárního senátu Nejvyššího soudu, který rozhodoval o věci stěžovatelky.

Související judikatura: rozsudek Velkého senátu ze dne 23. 6. 2016, *Baka v. Maďarsko*, č. 20261/12, rozsudek Velkého senátu ze dne 1. 12. 2020, *Guðmundur Andri Ástráðsson v. Island*, č. 26374/18, rozsudek ze dne 5. 4. 2016, *Helmut Blum v. Rakousko*, č. 33060/10, rozsudek Velkého senátu ze dne 6. 11. 2018, *Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugalsko*, č. 55391/13, 57728/13, 74041/13, rozsudek ze dne 7. 5. 2021, *Xero Flor w Polsce sp. z o.o. v. Polsko*, č. 4907/18

Relevantní ustanovení: Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na spravedlivý proces)

M. D. a A. D. v. Francie (stížnost č. 57035/18)

Datum rozhodnutí: 22. července 2021

Závěr: *Nezletilé stěžovatelce se nedostalo prospěchu ze soudního přezkumu, který zahrnuje i podmínky, za nichž správní zajištění splňuje podmínky zákonnosti dle čl. 5 odst. 1 Úmluvy.*

Obsah: Stížnost se týká zadržování matky s čtyřměsíčním dítětem ve správním detenčním centru Mesnil Amelot 2 za účelem jejich předání do Itálie jako země oprávněné dle Nařízení Dublin III. přezkoumat jejich žádosti o azyl. M. D. se narodila ve Francii v roce 2018, její matka A. D. je občankou Mali; jako důvod opuštění Mali uvádí snahu přinutit ji k tradiční obřizce a ke sňatku. Ve vztahu ke stěžovatelkám bylo nejprve vydáno rozhodnutí o nařízení místa pobytu, které bylo následně změněno ve prospěch méně omezujících podmínek. 26. listopadu 2018 bylo stěžovatelce oznámeno rozhodnutí o jejím umístění i s dítětem do centra správního zajištění na 48 hodin, s odůvodněním že je zde nebezpečí jejího útěku. 27. listopadu 2018, poté kdy matka odmítla nastoupit do letadla do Itálie, byla i s nezletilou stěžovatelkou převezena zpět do detenčního centra. 28. listopadu bylo jejich zajištění v detenčním centru prodlouženo na 28 dní. Nařízení bylo potvrzeno příslušným soudcem vyššího soudního tribunálu v Meaux a apelačním soudem v Paříži. V prosinci 2018 stěžovatelka požádala Soud o předběžné opatření podle čl. 39 Statutu soudu. Soud v tentýž den předběžné opatření vydal, správní zajištění bylo ukončeno a stěžovatelky si převzala sociální služba příslušné správní oblasti. S ohledem na skutečnost, že M. D. nebyla předána do Itálie ve stanovené lhůtě, stala se Francie odpovědnou za její žádost o azyl, která byla podána, a nezletilé stěžovatelce bylo na tomto základě uděleno povolení k dočasnému pobytu. V závislosti na tom získala stejný status i matka. Soud šesti hlasy k jednomu rozhodl, že byl porušen čl. 3 Úmluvy, o porušení čl. 5 odst. 1 a odst. 4 Úmluvy. K rozsudku připojila nesouhlasné stanovisko soudkyně Mourou-Vikström.

Poznámka: Soud vedly k jeho závěru zejména podmínky zajištění v Mesnil Amelot č. 2, útlý věk dítěte a délka zajištění. Soud uvedl, že příslušné orgány vystavily matku s dítětem zacházení, které úrovní své tvrdosti naplnilo podmínky porušení čl. 3 Úmluvy. K porušení čl. 5 odst. 1 a 4 soud uvedl, že vnitrostátní orgány neprovedly žádné šetření, jímž by se ujistily, že zajištění matky s dítětem

v detenčním centru a rozhodnutí o jeho následném prodloužení na 28 dní představuje jediný možný prostředek k dosažení žádaného účelu, a nelze je nahradit mírnějším opatřením. Ani příslušný soudce vyššího soudu v Meaux (*tribunal de grande instance*), ani soudce pověřený pařížským apelačním soudem k rozhodnutí nebrali žádný zřetel na postavení druhé stěžovatelky jako nezletilé při posuzování zákonnosti původního rozhodnutí o zajištění a jeho prodloužení na 28 dní. Toto období skončilo v důsledku předběžného opatření vydaného Soudem po 11 dnech. Bylo přitom úkolem vnitrostátních soudů tyto otázky přezkoumat a kromě toho i posoudit, zda není k dispozici mírnější opatření, například rozhodnutí o nařízení místa bydliště, které již bylo stěžovatelkám nařízeno dříve.

Související judikatura: rozsudek ze dne 12. 7. 2016, *A. B. a ostatní v. Francie*, č. 11593/12, rozsudek ze dne 12. 7. 2016, *A. M. a ostatní v. Francie*, č. 24587/12, rozsudek ze dne 25. 6. 2020, *Moustahi v. Francie*, č. 9347/14, rozsudek ze dne 19. 1. 2010, *Muskhadzhiyeva a ostatní v. Belgie*, č. 41442/07, rozsudek ze dne 19. 1. 2012, *Popov v. Francie*, č. 39472/07 a 39474/07, rozsudek ze dne 12. 7. 2016, *R.C. a V.C. v. Francie*, č. 76491/14

Relevantní ustanovení: Čl. 3 (zákaz mučení), čl. 5 odst. 1 (právo na svobodu a osobní bezpečnost) a odst. 4 (právo na soudní přezkum rozhodnutí o zbavení svobody) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách

E. H. v. Francie (stížnost č. 39126/18)

Datum rozhodnutí: 22. července 2021

Závěr: *Ač stěžovatel tvrdil, že marocké úřady po něm aktivně pátrají v souvislosti s jeho aktivitami realizovanými před opuštěním Maroka, žádné důkazy ve spise nepodporovaly takový závěr.*

Obsah: Stěžovatel je žadatel o azyl, státní příslušník Maroka, který namítá, že mu v Maroku hrozí nebezpečí zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy z důvodu jeho příslušnosti k obyvatelstvu Západní Sahary a jeho aktivitám na podporu nezávislosti území Západní Sahary. Soud odmítl návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření podle čl. 39 Úmluvy a stěžovatel byl vyhoštěn do Maroka v srpnu 2018. Soud jednomyslně rozhodl, že stěžovatelův návrat do Maroka není v rozporu s čl. 3 ani s čl. 13 Úmluvy.

Poznámka: Soud se ztotožnil se závěry vnitrostátních orgánů v jejich podrobně zdůvodněných stanoviscích o tom, že stěžovatel

neposkytl v řízení před vnitrostátními orgány žádné konkrétní informace, z nichž by objektivně vyplývala důvodná obava stěžovatele před pronásledováním v důsledku jeho zapojení do podpory samostatnosti Západní Sahary ani o pátrání marocké policie po stěžovateli za účelem jeho stíhání. Vnitrostátním orgánům stěžovatel podával velmi vyhýbavé odpovědi na legitimní otázky toho typu, jak dokázal získat pas nebo další doklady. Soud k tomu konstatoval, že stěžovatel nepředložil žádné další dokumenty kromě těch, jichž se i dříve dovolával před vnitrostátními orgány. Proto soud uzavřel, že nebylo prokázáno, že by návrat do Maroka stěžovatele vystavoval zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy. Rovněž posouzení procesních prostředků, které měl stěžovatel k dispozici, neprokázalo, že by se v jeho případě jednalo o neúčinné procesní prostředky.

Související judikatura: rozsudek ze dne 29. 4. 2019, *A. M. v. Francie*, č. 12148/18, rozsudek ze dne 19. 4. 2018, *A. S. v. Francie*, č. 46240/15, rozsudek ze dne 15. 11. 1996, *Chahal v. Spojené království*, č. 22414/93, Reports 1996 V, rozsudek ze dne 14. 1. 2020, *D a ostatní v. Rumunsko*, č. 75953/16, rozsudek Velkého senátu ze dne 23. 3. 2016, *F.G. v. Švédsko*, č. 43611/11

Relevantní ustanovení: Čl. 3 (zákaz mučení) a čl. 13 (právo na účinné opravné prostředky) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách

Gumenyuk a ostatní v. Ukrajina (stížnost č. 11423/19)

Datum rozhodnutí: 22. července 2021

Závěr: *Nová právní úprava odňala stěžovatelům možnost pokračovat v soudcovské práci a naplňovat cíle svého profesního a osobního rozvoje.*

Obsah: Stížnost se týká soudců bývalého Nejvyššího soudu Ukrajiny, kterým bylo zamezeno funkci vykonávat, aniž by byli řádně odvoláni, v důsledku reformy justice na Ukrajině v roce 2016. V prosinci 2017 byl Nejvyšší soud Ukrajiny zrušen a nahrazen novým, v němž byla místa soudců obsazena podle výsledků soutěže. Ačkoliv Ústavní soud rozhodl, že dosavadním soudcům Nejvyššího soudu by mělo být umožněno ve funkci pokračovat, nestalo se tak. Stěžovatelé namítali, že byli zbaveni funkce v rozporu se zárukami výkonu funkce soudce a v rozporu s Úmluvou. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 6 odst. 1 a čl. 8 Úmluvy.

Poznámka: Soud konstatoval, že právo na přístup k soudu je základní procesní právo pro ochranu soudců, a stěžovatelé z principu měli mít nárok na přístup k soudu se svými námitkami. Skutečnost, že stěžovatelé nemohli od prosince 2017 vykonávat funkce soudců Nejvyššího soudu, a to přes rozhodnutí Ústavního soudu v jejich prospěch, zásadně ovlivnilo jejich osobní život a tak založilo zásah do jejich soukromého života. Tento zásah nebyl zákonný, protože směřoval proti principu neodvolatelnosti soudce, která je základem pro soudcovskou nezávislost a důvěru veřejnosti v soudní moc.

Související judikatura: rozsudek Velkého senátu ze dne 23. 6. 2016, *Baka v. Maďarsko*,

č. 20261/12, rozsudek ze dne 9. 3. 2021, *Bilgen v. Turecko*, č. 1571/07, rozsudek Velkého senátu ze dne 25. 9. 2018, *Denisov v. Ukrajina*, č. 76639/11, rozsudek ze dne 9. 1. 2013, *Oleksandr Volkov v. Ukrajina*, č. 21722/11, ECHR 2013, rozsudek Velkého senátu ze dne 6. 11. 2018, *Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugalsko*, č. 55391/13, 57728/13, 74041/13.

Relevantní ustanovení: Čl. 6 odst. 1 (právo na přístup k soudu) čl. 8 (právo na respektování soukromého a rodinného života) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách

Zpracovala: Pavla Boučková

Z knižních novinek Wolters Kluwer doporučujeme

Zákon o náhradním výživném (č. 588/2020 Sb.) Komentář

Eva Janková, Gabriela Obermannová

Kniha přináší první komentář nového zákona č. 588/2020 Sb., o náhradním výživném pro nezaopatřené dítě a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o náhradním výživném). Tato nová úprava je v současném systému nepojistných sociálních dávek ojedinělá. Stát přebírá vyplacení části výživného namísto povinného rodiče a díky tomu zajišťuje oprávněným nezaopatřeným dětem stabilnější ekonomickou situaci, důležitou pro jejich výchovu a vývoj.

Autorky v textu využily svoji dlouholetou praxi z Ministerstva práce a sociálních věcí, včetně přípravy samotného zákona o náhradním

výživném. I díky tomu komentář přehledně vysvětluje podstatu a praktické souvislosti nové sociální dávky náhradního výživného a obsahuje řadu praktických příkladů výpočtu různých variant náhradního výživného (v plné či částečné výši). Bude tak důležitou každodenní pomůckou pro práci úředníků orgánů sociálně-právní ochrany dětí a Úřadů práce, advokátů zabývajících se rodinným právem, ale např. i soudních exekutorů či soudců.

Smluvní režim výkonu funkce

Lucia Žitňanská, Bohumil Havel, Kristián Csach a kolektiv

Kolektivní monografie Smluvní režim výkonu funkce přináší monografické zpracování otázek **smlouvy o výkonu funkce v obchodních korporacích**. Jednotliví autoři se ve svých příspěvcích věnují detailně **jednotlivým aspektům smluvního režimu** výkonu funkce člena orgánu, možností **smluvní modifikace** vztahů mezi členy orgánu a obchodní společností, jejich **vzájemné závislosti**, ale i základním ujednáním smluv, které regulují vztah mezi obchodní společností a ustanoveným, resp. jmenovaným členem orgánu.

Kniha v tomto přináší nejen pohled český a slovenský, ale také polský, a nad rámec korporací se věnuje i otázce **rizik přenositelnosti korporacních závěrů do světa fundací**.